

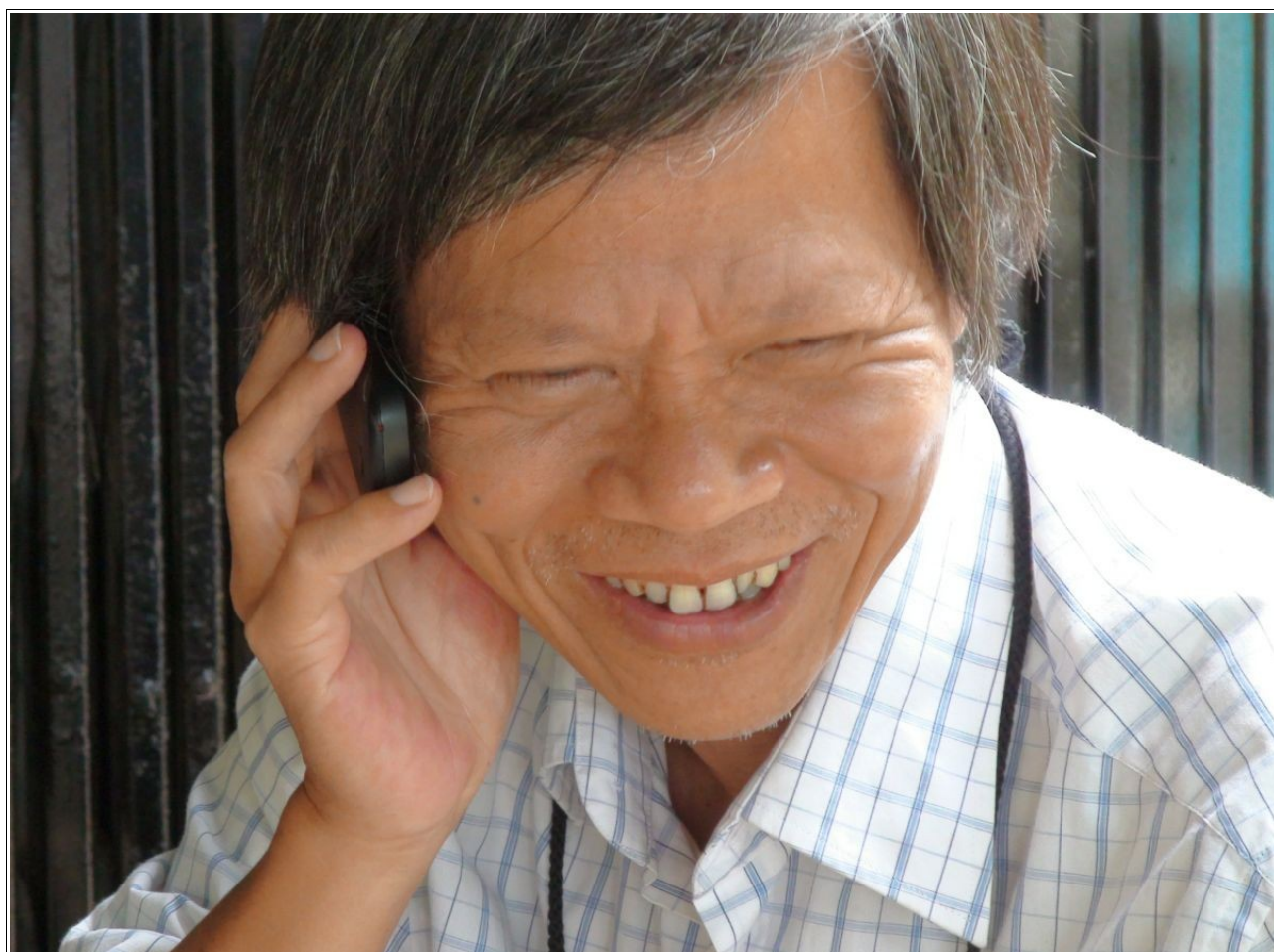
CHILD SURGERY – Viet Nam

Afronding

Ik heb nog een week in Hanoi. Tijd om met mijn waardevolle counterpart Dong Van An terug te kijken op de afgelopen 2 maanden. Zonder hem zou ik niet weten hoe ik dit werk zou kunnen voortzetten. Ik had het niet eens kunnen opstarten. Zijn jarenlange kennis en ervaring heeft het mogelijk gemaakt om de benodigde partijen erin te betrekken. De medische wereld, de overheid, ieder met zijn eigen voorkeuren en beperkingen, zoek het maar eens uit. Mij zou het niet lukken, ik ben uit een andere wereld, spreek niet eens de taal, een grote belemmering.

Sinds 2005 zijn we actief. Dertien projecten hebben we intussen gedraaid en er al meer dan 1000 kinderen mee kunnen helpen. Met name in de meest afgelegen gebieden. We zien intussen kans om die gemakkelijk te bereiken. Andere internationale organisaties werken er tussendoor ook wel eens maar die vertrekken dan weer. Onze Vietnamese artsen zijn voortdurend te raadplegen en vormen een vangnet.

Soms valt in mijn stukjes de naam Dong Van An. Directeur van Center 2 – Direct Support for Disabled Children. Hem wil ik wat nader belichten.

Eind 2004 sloot zijn Nederlandse werkgeefster Komitee Twee haar kantoor in Hanoi. Als manager voor de medische zaken lag een soortgelijke baan niet bepaald voor het oprapen, die was daar te specifiek voor, dat heb je met ontwikkelingswerk. Hij zou zich wel redden met zijn oorspronkelijke beroep als bouwkundig ingenieur maar daar lag zijn hart al lang niet meer. Verknocht aan de gehandicapte kinderen, zo leerde ik hem kennen. Toen ook nog bleek dat bijgeschoolde artsen nu door geldgebrek hun nieuwe kennis niet meer voldoende konden inzetten en ergo er zo een 400 kinderen per jaar geen hulp meer zouden ontvangen ontstond er bij mij iets wat ik ook wel mijn

veenbrand noem. An en ik hebben samen nauwkeurig uitgezocht hoe of we de operaties aan kinderen konden voortzetten. En dat dan meteen in een volgende fase van ontwikkelingssamenwerking, namelijk als formeel gescheiden officiële organisaties, een Vietnamese en een Nederlandse. In zeer nauw samenspel met hem hebben we het tot leven kunnen brengen en hierbinnen past nu ons volgende plan voor capaciteitsopbouw van lokale artsen. Dong Van An is mijn buitengewoon gewaardeerde partner, ik stel hem dan ook graag aan u voor.

Nooit gedacht dat de “laatste jaren van mijn leven” zulk een verandering met zich mee zouden brengen. Ik hou van bezig zijn, van praktische zaken, van opschieten, vooral van fair play. Ook van heel uiteenlopende muziek (contemporair klassiek, melancholische fado en tango nouveau, b.v.) en dito kunst. Ik hou van wat prikkelt en uitdaagt, van om eens de sterren van de hemel te plukken, het onmogelijke toch voor elkaar te krijgen.

Ik neem afscheid van u, van mijn plekje in deze krant (dank je wel redactie). Heb ik u bereikt en geraakt? Laat het me maar weten. U heeft wellicht goede ideeën voor me. Hoe dit werk effectief voort te zetten. Wilt u ons meehelpen misschien? Dat zou welkom zijn. Samen kunnen we ernaar kijken hoe dat kan worden ingevuld, passend bij wat u goed kunt, wat u graag doet, en hoeveel tijd u er in wilt steken. Het is vrijwilligers werk maar niet vrijblijvend, volgens mij kan dat nooit een bezwaar zijn.

Bedankt voor uw belangstelling.

Jo Koster
Voorzitter Stichting CHILD SURGERY – Viet Nam.
Tel.035-6914333